

H. Selim Aan

“Bitmedi daha...”

İçindekiler

Sunuş	11
İlk Adım	15
Yirmi Beşimizi Görür müyüz?	24
Tarih Merakı	32
Geçmiş Bize Ne Anlatır?	36
Sınıfla Tanışma	49
İlk Gözaltı	68
Aydınlık Lekesi	73
Kuseyri'yi İki Kere Öldürmek	88
Paranın Yüzü	96
Kaç-Göç Günleri	107
Çemberin Kapanışı	115
Oğuz Abi	124
İlk Mahpusluk	134
Yeni Ufuklara Yelken Açmak	149
12 Mart Ertesi	160
Hacı	171
Huk-Der	180
THKO'yla Birleşme	191
Bitmeyen Yazı Kurulları Serüveni	202
HK'dan Ayrılık	214
Büyük Hüsrân	225
HK İle Çatışmalar	232
Sol İçi Şiddet	244
Aktan	254
12 Eylül Gelirken	261

Kısaltma Listesi

- ADYÖD – Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği
AEP – Arnavutluk Emek Partisi
AİTİA – Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi
AYÖD – Ankara Yüksek Öğrenim Derneği
ÇKP – Çin Komünist Partisi
DEV-SOL – Devrimci Sol
DEV-YOL – Devrimci Yol
DHKP-C – Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
DTCF – Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi
HK – Halkın Kurtuluşu
İMT – İleri Militanlar Toplantısı
MDD – Milli Demokratik Devrim
MK – Merkez Komite
MLSPB – Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği
SBF – Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi
SD – Sosyalist Devrim
SİYÖ – Sağlık İdaresi Yüksek Okulu (Hacettepe Üniversitesi)
TDKP – Türkiye Devrimci Komünist Partisi
THKO – Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu
THKP-C – Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
TİKB – Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği
TİP – Türkiye İşçi Partisi
TKİP – Türkiye Komünist İşçi Partisi
TKP – Türkiye Komünist Partisi
TKP(ML) / MKP – Türkiye Komünist Partisi (Markist-Leninist) / 2002'den itibaren Maoist Komünist Partisi
TKP/ML TİKKO - Türkiye Komünist Partisi /Markist-Leninist, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu
TTE – Tek Tip Elbise
ÜDT – Üç Dünya Teorisi

*bin kez korkuya bođdular zamanı
bin kez ölümler
yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!*

Adnan Yücel

SUNUŞ

Karıncaya sormuşlar, “Yolculuk nereye,” diye. “Hacca gidiyorum,” demiş. Gülmüşler. “Ohoo, durmaksızın yürüyecek olsan bile ömrün yetmez oraya varmaya,” diyerek vazgeçirmeye çalışmışlar. “Olsun,” diye yanıtlamış karınca, “varamayacak olsam bile yolunda ölmek de yeter bana.”

Sınıfsız-sömürsüz bir dünyaya ulaşmak böyle bir hedefti benim için. On beş yaşında bir çocuktum bu yola çıktığımda. Bugün altmış dört yaşındayım. Bunun yaklaşık on altı yılı zindanlarda geçti. On sekiz yaşına 12 Mart döneminde, İzmir Şirinyer Askeri Cezaevi’nde bastım; otuzuma, 12 Eylül’ün Metris zindanı tecrit koğuşunda. Kırklı yaşlarımın neredeyse tamamı Bayrampaşa Cezaevi ile Edirne ve Tekirdağ F tiplerinde geçti. Ellinci yaşına adım attığımda Avrupa’da sürgündeydim.

Ve hâlâ, “bitmedi o kavga(m), sürüyor ve sürecek...” ısrarı içindeyim.

Eskiden, “ne geçecek elinize” sorusuyla karşılaşırđık çokça. Daha çok yakınlarımızdan, ana-babalarımızdan duyardık bunu. İlk bakışta maddiyatçı bir muhtevaya sahipmiş gibi görünse de, para-pul, mevki-makam beklentisinden ziyade, çocuklarını “belalardan koruma” kaygısı yatardı arka planında. 2000’lerden bu yana ise, “neyi başardık ki...” sorgulaması aldı bu ve benzeri soruların yerini. Özneler de değışti bu arada. “Elinize ne geçecek” sorusu dışarıdan yöneltilirdi ama belirgin bir

içtenlik taşırdı. “Neyi başardık ki” sorgulamasını yapanlar ise “içeriden.” Bir zamanlar aynı yolda yürüdüğünüz ya da öyle olduğunu zannettiğiniz eski yol arkadaşları. Dilleri ne söylerse söylesin, şimdilerde yolu da yolculuğu da terk edenler. Ondan olsa gerek, bütün “içeriden” görünümlerine karşın içten değil sorgulamaları.

Olabilir. Yol halidir. Her yolculuk az ya da çok yorar insanı, bazı bünyeler kaldırmayabilir. Karınca misali bir menzil bilincine sahip olup olmamakta düğümlenir bütün mesele. Bu zaten hiç olmamış ya da zamanla aşınıp tükenmişse, yorulup yollarda kalmış olmanın da bir adabı olmalı...

Bazen ben de soruyorum kendime: “Ne geçti eline? Bunca yıla rağmen neyi başarabildin ki?” diye. Her şeyden önce “ben” olabildim, bir komünist olarak sınıf düşmanlarımın dahi saygı gösterdiği onurlu bir yaşamım oldu. Yeryüzünde gözünün içine bakarak konuşamayacağım tek bir canlı yok! Kısacası, kendinden, geçmişinden, bir zamanlar yaptıklarından utanan biri haline gelmedim en azından.

Yoksa, yola çıkarken kurduğumuz hayallerin hâlâ çok ama çok uzağında olduğumuzun ben de farkındayım. Hayalini kurduğumuz dünya şurada dursun, kendi adıma, çocukluğumun ya da ilk gençliğimin geçtiği dünyayı bile özlediğim oluyor zaman zaman. Bu yönüyle Sisypheos’un kaderinden bile daha kötü görünüyor gözüme yaşadıklarımız. O hiç olmazsa düz bir çizgide bir süreliğine de olsa ilerleyebiliyordu. Ödediğimiz onca bedele, onca acıya, onca emeğe, onca çabaya rağmen biz üstelik daha da geriye gitmişiz duygusuna kapılıyorum bazen.

Lakin çabuk atlatıyorum bu bedbinlik ve karamsarlığı. Diyalektik gelişimin helezonik karakteriyle tarihsel materyalizmin yasalarını aklıma getirince, “bu dağın zirvesine demek bu yol-

lardan geçerek tırmanmamız gerekiyormuş” diyorum kendi kendime. Tarihin becerikli yapıcıları olabilseydik şayet, tabii ki farklı yollar bulabilir ya da açabilirdik. Devrim ve sosyalizm ideali bu kadar güç ve itibar kaybetmez, en azından bu kadar dibe vurmazdık. Ama, bu beceriyi gösteremedik diye yola küsmek, bu yolculuktan vazgeçmek niye?

Tarih biliminin öncülerinden kabul edilen Herodot, *Tarih* başlığını taşıyan ünlü kitabına, onu niye yazdığını açıkladığı bir cümleyle başlar:

“Bu, Halikarnassoslu Herodotos’un kamuya sunduğu bir araştırmadır. İnsanoğlunun yaptıkları zamanla unutulmasın ve gerek Yunanlar’ın, gerekse Barbarlar’ın meydana getirdikleri harikalar bir gün adsız kalmasın, tek amacı budur; bir de bunlar birbirleriyle neden dövüşürlerdi diye merakta kalınmasın.”

Kendi adıma ben de, “anı” görünümü altında piyasaya sürülen pişmanlık, öfke ve hezeyan yüklü metinlerin resmettiklerinden çok farklı ruh ve heyecanla yapılan bir devrimciliğin de var olduğu bilinsin istedim.

Hacmi ve kapsamı bakımından iki cilt olarak kurguladığım bu çalışmanın ilkinde, konunun gerektirdiği kimi sıçramalar olmakla birlikte, asıl olarak, 1968’den 12 Eylül darbesine kadar olan kesitteki kişisel ve örgütsel süreci resmetmeye çalıştım. İkinci ciltte ise, 12 Eylül’deki işkence ve cezaevi süreçlerinden başlayarak 19 Aralık Katliamı, F tiplerine karşı Ölüm Orucu Direnişi, o direnişin daha fazla ölüm yaşanmadan somut kazanımlarla sonuçlanabilmesi için yapmaya çalıştıklarımı, akabinde neden yurtdışına çıkmak zorunda kaldığımızı da içerecek şekilde 1980-2002 arası yılları ele alacağım.

Haziran-Ağustos 2018